

Sygn. akt **IV Ka 881/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 13 listopada 2019 r.

sprawy **M. B. (1)** c. G. i E., ur. (...) w B.

obwinionej z art. 107 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 17 maja 2019 r. sygn. akt III W 165/18

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 881/19

UZASADNIENIE

M. B. (1) obwiniona została o to, że:

w okresie od 24.05.2018r do 28.06.2018r w B. przy ul. (...) w celu dokuczenia A. C. (1) i A. C. (2) złośliwie ich niepokoila poprzez ubliżanie oraz kierowanie wyzwisk wobec A. C. (1), dzwonienie dzwonkiem do drzwi mieszkania pokrzywdzonych, wyrzucanie śmieci, liści, trawy, gruzu na część wspólną działki oraz nieprzekazanie kluczy do zamka drzwi wejściowych kamienicy pokrzywdzonym A. C. (1) i A. C. (2)

tj. o czyn z art. 107 k.w.

Wyrokiem z dnia 17 maja 2019 roku w sprawie III W 165/19 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy obwinioną M. B. (1) uznaje za winną tego, że w okresie od 24.05.2018r do 28.06.2018r w B. przy ul. (...) w celu dokuczenia A. C. (1) i A. C. (2) złośliwie ich niepokoila poprzez ubliżanie oraz kierowanie wyzwisk wobec A. C. (1), dzwonienie dzwonkiem do drzwi mieszkania pokrzywdzonych, wyrzucanie liści, trawy, gruzu na część wspólną działki, to jest wykroczenia z art. 107 k.w. i za to, na podstawie art. 107 k.w. wymierzył jej karę grzywny w rozmiarze 500 (pięciuset) złotych oraz obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (stu) złotych i opłatą w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych.

Apelację w niniejszej sprawie wniosła obwiniona osobiście pisząc, że „ odwołuje się od wyroku w całości”.

Nadto przed Sądem odwoławczym wniosła pismo procesowe tytułując je jako „uzupełnienie apelacji” podnosząc, że zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

a) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niezbadanie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i zaniechanie inicjatywy dowodowej z urzędu w celu weryfikacji wyjaśnień oskarżonej, która wskazywała na wielokrotne składanie przez oskarżycieli posiłkowych zawiadomień o rzekomym popełnieniu przez nią wykroczeń, które to sprawy w większości kończyły się wyrokami uniewinniającymi ;

b) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez nadanie waloru wiarygodności zeznaniom oskarżycieli posiłkowych, podczas gdy prawidłowa ocena tych zeznań powinna prowadzić do wniosku, że oskarżyciele posiłkowi jako osoby konfliktowe i trwające w sporach sąsiedzkich, które zostały rozwiązane na ich niekorzyść przez sąd w sprawie cywilnej, mieli interes w tym, aby złożyć zeznania przeciwko oskarżonej.

Wobec powyższego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja jest bezzasadna.

Skrajnie lakoniczny stopień argumentacji przytoczonej przez jej autora nie stwarza Sądowi Okręgowemu możliwości ustosunkowania się do niego. Materia, do której należałoby się odnieść w związku z treścią apelacji w zasadzie nie istnieje. Skarżący ogranicza się do zanegowania wyroku, nie wskazując jednak żadnej argumentacji, która dałaby Sądowi Okręgowemu możliwość ustosunkowania się do niej.

Tym niemniej czyniąc zadość wymogom procedury Sąd odniesie się do tak sformułowanego zarzutu.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w niniejszej sprawie oparte zostały o wszechstronną, wnikliwą i kompleksową analizę ujawnionych w sprawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej treścią art.7 kpk. Natomiast lektura uzasadnienia sporządzonego przez Sąd orzekający, dowodzi że odniesiono się w nim do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionej, w sposób przewidziany treścią art.424 kpk. Sąd odwoławczy w pełni się z nim utożsamia, wobec czego czuje się zwolniony od ponownego szczegółowego przywoływania tych samych okoliczności.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów poczyniona przez sąd I instancji jest bezstronna, pełna i wolna od błędów faktycznych czy logicznych oraz zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast próby jej podważenia przez skarżącą są niczym innym jak zwykłą polemiką ze swobodną oceną dowodów.

Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Nadto, jak wielokrotnie podkreślano zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, istotnym czynnikiem kształtującym przekonanie sądu o wartości osobowego środka dowodowego są spostrzeżenia i wrażenia odniesione w toku bezpośredniego przesłuchania na rozprawie.

Kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów lub logicznej błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2004r IV KK 323/03 Prok. i Pr. 2004/8/9).

Skoro więc ocena zebranych w sprawie dowodów, a więc wyjaśnień obwinionej, zeznań świadków i dokumentów dokonana została przez Sąd Rejonowy z należytą starannością, nie zawiera błędów natury logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, to pozostaje ona pod ochroną art.7 kpk.

Skarżąca nie wykazała w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień obwinionej i zeznań pokrzywdzonych, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia obwinionej. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

W istocie bowiem apelacja sprowadza się do założenia, że zeznania pokrzywdzonych i świadka K. C., którzy zeznawali „niekorzystnie” dla obwinionej, są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia obwinionej.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego przekonuje, że w kwestiach istotnych w sprawie, zeznania pokrzywdzonych i świadka K. C. są konsekwentne i stanowcze i ze sobą zbieżne. Nadto mają swoje potwierdzenie co do przebiegu części zdarzenia w zapisie monitoringu. Także w tym aspekcie w pełni przekonują wywody Sądu Rejonowego zawarte w pisemnych motywach wyroku.

Sąd odwoławczy dzieląc w całości argumentację zawartą w rzeczowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, pragnie w pełni się do niej odwołać, nie dostrzegając w związku z tym konieczności ponownego jej szczegółowego przytaczania.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż merytoryczna ocena dowodów w myśl obowiązujących przepisów procesu karnego, należy do sądu orzekającego, który zachowuje bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi osobami. Lektura protokołów przesłuchania zawierających zazwyczaj treść wystylizowaną przez protokolant, z istoty rzeczy pełną ocenę ogranicza. Spostrzeżenia i wrażenia wynikające z bezpośredniego kontaktu z osobą przesłuchiwaną, umożliwiające ocenę poziomu intelektualnego przesłuchiwanej osoby, jej stanu emocjonalnego w czasie wypowiedzania się, a także jej zachowania się i sposobu formułowania wypowiedzi, nie są obojętne dla kształtowania poglądu o wiarygodności przedstawionej relacji.

Tak więc w sytuacji, gdy kontrola apelacyjna uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu (art.410 kpk), nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Należy przypomnieć, że w tej kwestii Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał swoje stanowisko (między innymi w wyrokach z 24 listopada 1975r, II KR 254/75, OSNKW 1976 z.2 ,poz.28; z 4 listopada 1977r – V KR 176/77, OSNKW 1978, z.1, poz.7 oraz z 4 grudnia 1973r – III KR 302/73, OSNKW 1974, z.4, poz.70).

Sąd odwoławczy nie podziela twierdzeń apelującej, jakoby pokrzywdzeni mieli interes w tym, aby w sposób, który nie odpowiada prawdzie, przedstawić stan faktyczny.

Oceniając zeznania pokrzywdzonych A. i A. C. (2) trzeba podkreślić brak jakiegokolwiek tendencyjności czy złośliwości w ich relacjach. Chcąc zatem zdyskwalifikować te dowody, należałoby przyjąć, że w toku całego postępowania świadczyli w złej wierze, że zdecydowali się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę prawdopodobną.

Sąd odwoławczy uwzględniając wniosek obwinionej przeprowadził dowód z treści wyroków toczących się postępowań, gdzie obwinioną była M. B., które wskazywały na istniejący konflikt pokrzywdzonych z obwinioną. Fakt ten wydaje się nie budzić żadnych wątpliwości i nie wymaga dalszego dowodzenia. Treść poszczególnych rozstrzygnięć nie może mieć jednak istotnego znaczenia, gdyż orzeczenia te dotyczyły innych zarzutów, które nie były związane z przedmiotem niniejszego postępowania a zgodnie z art. 8 § 1 kpk sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciami innego sądu lub organu.

Mając na uwadze powyższą argumentację, uznać należy, iż rozstrzygnięcie uznające winę obwinionej M. B. w zakresie przypisanego jej czynu, zasługuje na pełną akceptację.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 k.p.k., uwzględniając aktualną sytuację materialną obwinionej.